

[Finansministeren.]

af den Værdistigning, der kommer der, ind i Samfundets Kasse. Det vilde være urimeligt, om denne Værdistigning skulde gaa til private Ejere, hvis Ejendomme tilfældigvis er kommet til at ligge dér, hvor der anvendes mange Millioner fra Samfundets Side paa Vejanlæg, hvilket giver dem en betydelig Værdiforøgelse.

Jeg kan ogsaa nævne Elektrificeringen af Nærtrafikken omkring København. Der er ingen Tvivl om, at ogsaa den paa mange Omraader vil medføre en meget stærk Værdistigning, og saadan kunde der nævnes mange Steder i vort Land.

Jeg tror netop, Tidspunktet er inde til at søge at gennemføre noget i den Retning. Jeg haaber ogsaa, det skal blive muligt at naa et Resultat med dette Lovforslag i denne Samling, og jeg vil takke alle dem, der under det kommende Arbejde vil være med til at frembringe et saadant Resultat.

Lundberg: Jeg er naturligvis enig med det ærede Medlem Hr. Hans Hansen i det væsentlige af, hvad han udtalte vedrørende det foreliggende Forslag, men da det kun er faa Maaneder siden vi behandlede saa godt som det samme Forslag, og man havde Lejlighed til udførligt at udtale sig om det, forstaaer jeg ikke absolut Nyttens af at gentage disse Taler her i Dag. Jeg maa i alt Fald give den højtærede Finansminister Ret i, at hvis man kan gennemføre en Beskatning af Halvdelen af Grundværdistigningen nu, saa maa man naturligvis gøre det, selv om man principielt ønsker $\frac{3}{4}$ af Grundværdistigningen beskattet.

Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Pinholt ikke i den af Ministeren fremstrakte Haand kunde se noget særligt Tilbud, som kunde forandre hans Syn paa dette Forslag. Det kan dog ikke være Princippet i det foreliggende Forslag, det ærede Medlem Hr. Pinholt er imod. Naar Partiet Venstre selv har været med til i Loven af 31. Marts 1926 om kommunale Ejendomsskatter at fastsætte en Ret for Kommunerne til at opkræve Grundværdistigningsskat, saa kan det ikke være af principielle Grunde, at det ærede Medlem er imod.

Men jeg forstaaer jo, at Partiet Venstre efterhaanden nok vil være med til Grundskyld, Grundværdistigningsskyld, men Meningen er, at det saa vidt muligt ikke skal betyde noget, det skal være Forslag og Love, som intet reelt betyder. For det er jo netop det, der er sket med den Lov, jeg før omtalte, hvori Grundværdistigningsskatten blev indført som Ret for Kom-

munerne, men dog begrænset til kun at udgøre 10 Promille aarligt og saaledes, at forinden Afgiften beregnes, skal der fradrages et Beløb, som svarer til den almindelige Stigning over hele Landet, plus 15 pCt.; og det er en Ret, Kommunerne kan benytte sig af og kan lade være at benytte sig af. Jeg forstaaer, det er den Slags Forslag, man ønsker. Man ønsker at give det Udseende af noget, men noget, der betyder noget, vil man ikke være med til.

Jeg fik da ogsaa en levende Følelse heraf paa et Møde i Vestjylland i Sommer, hvor jeg var sammen med det ærede Medlem — og for øvrigt ogsaa med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller —, hvor det ærede Medlem aabenhjertigt udtalte, at vel havde man været med til at gennemføre Loven om kommunale Ejendomsskatter under den nuværende Handelsministers Periode som Indenrigsminister, men Gudskelov, sagde det ærede Medlem, blev der da kun Titelen tilbage. Her har man Partiet Venstres Syn paa Grundskyldsspørgsmaalet. Man ønsker at fraternisere med Husmændene og andre, som hylder disse rigtige Betragtninger i Beskatningsspørgsmaalet, men naar det kommer til Stykket, vil man kun gaa med til Forslag, som i Realiteten ingenting betyder. Det kan jeg kun beklage, men skal ikke uddybe det videre.

Naar det ærede Medlem Hr. Fibiger gaar saa vidt, at han forveksler Grundspekulanterne med Erhvervslivet, saa er der ikke megen Grund til at optage en større Debat med ham, og jeg vil da ogsaa gentage, at jeg agter ikke at holde den samme Tale, som jeg holdt for et Par Maaneder siden her i Folketinget om den samme Sag, men vil kun udtale Haabet om, at det i Udvalget maa lykkes at naa til Enighed efter den Imødekommenhed, den højtærede Finansminister har vist de to Partier, som var mindre tilfredse med Forslaget sidste Gang.

Pinholt: Det ærede Medlem Hr. Lundberg fremdrog en Udtalelse af mig paa et Møde i Vestjylland, at af det Lovforslag, som den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Handelsminister, havde forelagt i 1925 her for Folketinget — han forelagde det for Resten først i 1924 — var der, da det var færdigt fra Rigsdagens Side, i Virkeligheden ikke stort andet end Titelen tilbage. Det er ogsaa rigtigt, men det laa i og for sig ikke i, at der ikke var sket noget betydeligt, men det laa i, at han havde nedlagt mange Principper i Lovforslaget, som vi maatte tage ud. F. Eks. Nedfældning af den